

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Płocku

o rentę rodzinną,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 28 stycznia 2025 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt III AUa 22/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Płocku na rzecz K. S. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ostrołęce, wyrokiem z 24 listopada 2022 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Płocku z 23 listopada 2020 r., w ten sposób, że przyznał K. S. prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu Z. S. na okres od 9 października 2020 r. do 31 sierpnia 2023 r. oraz stwierdził brak

odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego się zwrot kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Okręgowy ustalił, że Z. S. zmarł [...] października 2020 r. Pozostawił żonę A. S. i syna K. S. urodzonego [...] listopada 2003 r. K. S. jest uczniem Technikum w Zespole Szkół w M. w zawodzie technik architektury krajobrazu. Programowo naukę ukończy 31 sierpnia 2023 r. Z. S. w okresie od 25 marca 2000 r. do 28 lutego 2007 r. oraz od 18 lutego 2015 r. do 31 marca 2016 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Następnie decyzją z 16 czerwca 2016 r. ZUS odmówił mu prawa do renty na dalszy okres uznając, że nie jest niezdolny do pracy, a odwołanie od tej decyzji Sąd Okręgowy oddalił wyrokiem z 6 września 2017 r. wydanym w sprawie III U 585/16.

Powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu medycyny pracy, chorób wewnętrznych, psychiatrii oraz ortopedii-traumatologii, w wydanej opinii rozpoznali u Z. S. następujące schorzenia: posocznicę wywołaną przez *Staphylococcus aureus* MRSA, alkoholową marskość wątroby, przebyte kilkakrotnie ostre zapalenie trzustki w latach 2004, 2009, 2014, ostatnie w listopadzie 2019 r. o ciężkim przebiegu, laparatomie z nieudaną rewizją dróg żółciowych, ze sfikterektomią i protezowaniem dróg żółciowych dwukrotnie w 2019 r., endoskopową rewizję dróg żółciowych z wymianą protez i ewakuacją złogów, zespół uzależnienia alkoholowego, alkoholowe stłuszczenie wątroby. Biegli rozpoznali nadto zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane użyciem alkoholu, martwicę głów obu kości udowych, złamanie szyjki kości udowej lewej, cukrzycę typu 2 niewyrównaną, leczoną insuliną, niedokrwistość, zaniki mózdzku, nadciśnienie tętnicze i zez zbieżny oka prawego ze znacznym niedowidzeniem oka prawego od dzieciństwa, praktyczna jednooczność. Powyższe schorzenia, zdaniem biegłych, przemawiały za przyjęciem, że Z. S. był całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej i niezdolny do samodzielnej egzystencji od marca 2020 r., a częściowo niezdolny do pracy od lutego 2014 r.

W celu ustalenia od jakiej daty Z. S. był niezdolny do pracy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu medycyny pracy, chorób wewnętrznych, psychiatrii i ortopedii - traumatologii. Uprzednio Sąd pozyskał pełną

dokumentację medyczną z leczenia Z. S., zarówno z przebytych hospitalizacji, jak i ośrodka zdrowia, w którym się leczył.

Biegli rozpoznali u Z. S. schorzenia, które ich zdaniem powodują, że należy uznać go za całkowicie niezdolnego do pracy zarobkowej i niezdolnego do samodzielnej egzystencji od marca 2020 r. Częściową niezdolność do pracy zarobkowej biegli uznali od lutego 2014 r., wskazując, że w tym roku leczony był kilkakrotnie w szpitalu. W tym czasie był w stanie ciężkim i nie mógł podjąć pracy zarobkowej. Przebył ostre zapalenie trzustki, z uszkodzeniem wątroby. Miał wówczas rozpoznaną zdekompensowaną marskość poalkoholową wątroby, z wysokimi wartościami bilirubiny 30 mg%, przy normie do 1,0 mg%, niedokrwistością, wysokimi wartościami enzymów wątrobowych i trzustkowych, okresową niewydolnością nerek. Przebywał w szpitalu psychiatrycznym w 2014 r. z powodu organicznych zaburzeń osobowości i nastroju, z powodu uzależnienia. W opinii uzupełniającej po analizie akt sprawy, dokumentacji medycznej i pism stron biegli sądowi podtrzymali w całości opinię zasadniczą z 21 kwietnia 2021 r.

Oceniając opinie biegłych Sąd Okręgowy uznał, że zostały one poparte logiczną, szczegółową i przekonującą argumentacją. Sąd ten podkreślił, że biegli dysponowali znacznie szerszym materiałem dowodowym niż komisja lekarska opiniująca Z. S. 2 czerwca 2016 r.

Pomimo, że Sąd Okręgowy uznał opinię biegłych za w pełni wiarygodny dowód, jako datę powstania niezdolności do pracy Z. S. w niniejszym postępowaniu przyjął datę 7 września 2017 r. W zakresie przyjętej daty powstania niezdolności do pracy, Sąd miał na uwadze fakt, że Z. S. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresach od 25 marca 2000 r. do 28 lutego 2007 r. oraz od 18 lutego 2015 r. do 31 marca 2016 r. Następnie decyzją z 16 czerwca 2016 r. ZUS odmówił mu prawa do renty na dalszy okres uznając, że nie jest niezdolny do pracy, a odwołanie od tej decyzji Sąd Okręgowy oddalił wyrokiem z 6 września 2017 r. wydanym w sprawie III U 585/16. Uwzględniając ten wyrok Sąd Okręgowy wskazał, że był zobowiązany do przyjęcia, że w okresie od 1 kwietnia 2016 r. do dnia wydania wyroku tj. do 6 września 2017 r. Z. S. nie był niezdolny do pracy. Stąd jako datę powstania niezdolności do pracy Z. S. Sąd pierwszej instancji przyjął 7 września 2017 r., tj. dzień następny po wydaniu wyroku

przez Sąd Okręgowy. Przyjęcie tej daty powstania niezdolności do pracy prowadzi do przyjęcia, że Z. S. stał się ponownie niezdolny do pracy przed upływem 18 miesięcy od ustania prawa do renty, które ustało 31 marca 2016 r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że zmarły Z. S. spełniał przesłanki do przywrócenia mu prawa do renty na podstawie art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co z kolei prowadziło do przyjęcia, że jego synowi K. S. przysługuje prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z 18 maja 2023 r. oddalił apelację i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd drugiej instancji uznał, że Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c., i na jego podstawie dokonał trafnych ustaleń faktycznych, zasadnie przyznając małoletniemu K. S. prawo do renty rodzinnej na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Apelacyjny podniósł, że Sąd Okręgowy poczynił ustalenia w sprawie na podstawie opinii (podstawowej i uzupełniającej) biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy, chorób wewnętrznych, psychiatrii, ortopedii-traumatologii. Z opinii głównej jednoznacznie wynikało, że Z. S. był całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji od marca 2020 r., zaś częściową niezdolność do pracy zmarłego należy uznać od lutego 2014 r. Biegli lekarze sądowi w opinii uzupełniającej w całości podtrzymali swoje stanowisko znajdujące się w opinii głównej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo podzielił wnioski z opinii biegłych i oparł na nich swoje orzeczenie. Opinie zostały sporządzone przez specjalistów posiadających gruntowną wiedzę z zakresu swoich specjalności. Sąd Okręgowy rozważył całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności prawidłowo ocenił dowody z opinii biegłych, którzy przy wydaniu opinii zapoznali się z aktami sprawy oraz uwzględnili wszelką zgromadzoną dokumentację. Obie opinie były jednoznaczne, jasne i kompletne, w związku z czym nie nasuwały wątpliwości. Opinia podstawowa, jak i uzupełniająca nie pozostają w oderwaniu od postępowania przeprowadzonego

przed ZUS oraz w sprawie III U 585/16. Z materiału dowodowego zebranego przed Sądem Okręgowym jasno wynika, że biegli sądowi dysponowali szerszą dokumentacją niż w postępowaniu przed ZUS, co daje pełniejszy obraz sytuacji zmarłego i pozwala na dokładniejsze zobrazowanie jego stanu zdrowia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął jako datę powstania niezdolności do pracy Z. S. 7 września 2017 r. Sąd Okręgowy mając na uwadze art. 365 k.p.c. oraz art. 366 k.p.c. nie mógł zignorować prawomocnego wyroku wydanego w sprawie III U 585/16 i podważać jego ustaleń, w związku z tym przyjął, że zmarły od 1 kwietnia 2016 r. (data odmowy ZUS prawa do renty) do 6 września 2017 r., nie był niezdolny do pracy. Jako pierwszy dzień niezdolności do pracy zmarłego sąd uznał dzień po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy tj. 7 września 2017 r. Sąd Apelacyjny podkreślił, że w postępowaniu ZUS biegli mieli szczątkowe informacje o stanie zdrowia Z. S., natomiast w toku postępowania przed Sądem Okręgowym została zgromadzona całościowa jego dokumentacja. Z dokumentacji tej wynika, że jego stan zdrowia ulegał ciągłemu pogorszeniu. Nie są więc pozbawione racjonalnych podstaw twierdzenia wynikające z opinii biegłych, którzy ustalili częściową niezdolność do pracy zmarłego od lutego 2014 r. Jednakże z uwagi na treść art. 366 k.p.c. niedopuszczalne było ustalenie niezdolności do pracy zmarłego przed dniem wydania wyroku. Nie było natomiast przeszkód, aby za datę powstania ponownej niezdolności do pracy ustalić dzień po wydaniu wyroku, tj. 7 września 2017 r. Sąd stwierdził brak danych z punktu widzenia medycznego, że akurat tego dnia, powód stał się niezdolny do pracy. Jednakże takie ustalenie wynika z ograniczeń prawnych, a jednocześnie uwzględnia samodzielność jurysdykcyjną sądu.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny podzielił ocenę Sądu Okręgowego, że prawo do renty zmarłego Z. S. powstało w okresie wskazanym w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Apelacyjny wskazał, że syn zmarłego zgodnie z programem nauczania naukę ukończy 31 sierpnia 2023 r. W związku z tym Sąd uznał, że K. S. spełnia przesłanki do przyznania mu renty rodzinnej. Tym samym nie zostały naruszone przepisy prawa materialnego, tj. art. 68 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 12 ust. 1

i 2 oraz art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 oraz art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł organ rentowy. Skarżący zaskarżając wyrok w całości wniósł o jego uchylenie w całości i zmianę wyroku przez oddalenie odwołania od decyzji organu rentowego i zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. We wniosku ewentualnym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W podstawach skargi kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 65, art. 68 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 12 ust. 1, 2 i 3 oraz 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 oraz art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Skarżący zarzucił również naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości tj. art. 58 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 tej ustawy w odniesieniu do daty powstania niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wniosku skarżący podniósł, że o dacie powstania niezdolności do pracy według wskazań wynikających z orzecznictwa Sądu Najwyższego powinni decydować biegli lekarze a nie Sąd orzekający, gdyż jest to sfera ustaleń faktycznych a nie prawnych. Jednocześnie Sąd powinien ocenić opinię biegłych w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy pod kątem tego czy biegły w opinii ustosunkował się do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowania określonych wniosków. Zdaniem skarżącego Sąd w sposób nieuprawniony samodzielnie ustalił datę powstania niezdolności do pracy Z. S. na dzień 7 września 2017 r. jedynie w oparciu o fikcję prawną, mając na uwadze, że 6 września 2017 r. zapadł prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce (III U 585/16), oddalający jego odwołanie od decyzji z 16 czerwca 2016 r. odmawiającej

mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Takiego działania nie umożliwiał Sądowi ani przepis prawny ani opinie biegłych, które w kwestii tej daty nie wskazywały na jakąkolwiek dokumentację medyczną, gdyż takiej nie zgromadzono. Sąd pomylił także pojęcia „daty powstania niezdolności do pracy” i daty ustalenia tej niezdolności. Powyższe doprowadziło do uznania, że w ww. dniu ojciec odwołującego się spełniał warunki do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy przy wykazaniu okresu składkowego i nieskładkowego w liczbie 5 lat przypadającego w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy a także, że poprzednio przysługujące mu prawo do renty ustało przed upływem 18 m-cy. W rezultacie ubezpieczony uzyskał prawo po nim do renty rodzinnej. Warunki te nie zostały spełnione przy przyjęciu jako daty powstania niezdolności do pracy ustalonej przez ZUS, tj. marzec 2020 r., na którą ubezpieczony Z. S. zgromadził 2 lata, 9 m-cy i 22 dni stażu ubezpieczeniowego przed dniem zgonu i 3 lata, 3 m-ce i 22 dni tego stażu przed dniem powstania niezdolności do pracy. Poprzednio prawo do renty przysługiwało mu do 31 marca 2016 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, zaś w sytuacji przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie i zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniła ustawowych wymagań warunkujących przyjęcie jej do rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym kolejnej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi

kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W konsekwencji ustawodawca w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej, wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się ze wstępnym badaniem dopuszczalności przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania w ramach tzw. „przedsądu”, dającym Sądowi Najwyższemu możliwość odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Spełnienie obowiązku złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący powinien wykazać, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnić, z jakich przyczyn odpowiadają one ustawowej przesłance. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365 i z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga ponadto przytoczenia i

poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124). Twierdzenie o występowaniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów jest uzasadniony tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących owo zagadnienie.

Przenosząc powyższe na rozpatrywaną skargę, należy uznać, że skarżący nie spełnił powyższych wymogów. Do takiej konkluzji prowadzi analiza treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wynika z niej, że powołane w tymże uzasadnieniu orzecznictwo nie potwierdza tezy o istnieniu potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący również nie wskazał przepisów, będących źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mających jednocześnie znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia. W uzasadnieniu skarżący odwołuje się do sytuacji w jego indywidulanej sprawie i na tej podstawie nie zgadza się z rozstrzygnięciem. Rozmija się to z przesłankami przedsądu, gdyż przedmiotem zainteresowania podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest tylko sam przepis prawa a nie jego zastosowanie w konkretnej sprawie. Również ta podstawa przedsądu ma charakter uniwersalny, gdyż jej funkcja nie polega na ocenie prawidłowości rozstrzygnięcia sporu w danej sprawie. Ta podstawa przedsądu skupia się tylko na samym przepisie prawa. Podstawę tę warunkuje nie zwykła wykładnia prawa, lecz dopiero kwalifikowana potrzeba wykładni przepisu wynikająca z poważnych wątpliwości w wykładni lub z rozbieżności w orzecznictwie sądów. W jej ramach nie bada się zasadności

orzeczenia w danej sprawie, jako że to może składać się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (również postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2021 r., III PSK 71/21, LEX nr 3252213). Natomiast we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie odwołuje się do indywidulanej podstawy przedsądu tj. oczywistej zasadności skargi z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Podsumowując ten wątek rozważań należy zauważyć, że skarżący ograniczył się jedynie do zaprezentowania własnego poglądu odnośnie ustalenia daty niezdolności do pracy ojca odwołującego się, nieprawidłowo powołując się przy tym na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Niezależnie od powyższego ubocznie należy podnieść, że w celu wyjaśnienia od jakiej daty Z. S. był niezdolny do pracy Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu medycyny pracy, chorób wewnętrznych, psychiatrii i ortopedii – traumatologii. W sprawie została również zgromadzona dokumentacja medyczna z przebytych hospitalizacji i ośrodka zdrowia w którym leczył się zmarły. Schorzenia, które biegli rozpoznali u Z. S. były szczegółowo opisane a opinie biegłych Sądy uznały za logiczne, szczegółowe i przekonujące. W sprawie zwrócono również uwagę na okoliczność, że biegli dysponowali szerszym materiałem dowodowym niż komisja lekarska ZUS, opiniująca 2 czerwca 2016. Sąd orzekający w sprawie wyjaśnił, że bazując na opiniach biegłych i biorąc pod uwagę wyrok Sądu Okręgowego w innej sprawie, dotyczący Z. S. przyjął datę powstania jego niezdolności do pracy na dzień 7 września 2017 r. Niezasadne są zatem twierdzenia skarżącego, że Sąd samodzielnie i dowolnie ustalił datę powstania niezdolności do pracy ojca małoletniego.

Niezależnie od powyższego nie sposób nie dostrzec, że skarżący powołując się na zarzut naruszenia prawa materialnego w istocie stara się wzruszyć wiążące Sąd Najwyższy ustalenia faktyczne (w zakresie ustalenia daty powstania niezdolności do pracy ojca odwołującego się). Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej

instancji, chociażby pod pozorem kontestowania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c., jest niedopuszczalny. Takie stanowisko utrwalone od lat, wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2024 r., III PSKP 41/22, LEX nr 3686363).

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący organ rentowy nie wykazał potrzeby merytorycznego rozpoznania jego skargi kasacyjnej, co uzasadnia odmowę jej przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego uzasadnia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., w kwocie ustalonej na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2023 r., poz. 1964), a w zakresie odsetek art. 98 § 1¹ k.p.c.

[r.g.]